

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

Η επιζών. Από την Rose Price.

Είμαι ένα άτομο που επέζησε από το ολοκαύτωμα του Χίτλερ. Η οικογένεια μου, με την οποία ζούσα σε μία μικρή πόλη στην Πολωνία, ήταν ζεστή και γεμάτη φροντίδα. Νοιαζόμασταν ο ένας για τον άλλο. Οι συγγενείς μου, ζούσανε σε μικρή απόσταση από το σπίτι μας, έτσι εάν έβρεχε μπορούσες να μπεις στο κοντινότερο σπίτι, και ήσουν πάντοτε σε μια οικογένεια από ξαδέλφια, θείες και θείους.

Η ανατροφή μου ήταν με πολύ Ορθόδοξο τρόπο. Η μητέρα μου, μου μετέδωσε ότι ο Ιουδαϊσμός ήταν ζωή. Ποτέ δεν ήξερα την διαφορά ανάμεσα στις γιορτές. Κάθε Σάββατο (Sabbath) γιορταζότανε σαν αργία.

Η μητέρα μου και η γιαγιά μου, ετοιμαζότανε για το Sabbath από την Παρασκευή, ψήνοντας ψωμί (challa). Την Παρασκευή ετοιμαζαν το ψάρι και την κοτόσουπα και έκαναν χυλοπίτες. Το απόγευμα είχαμε ένα πιάτο με κρέας, λαχανικά, και πατάτες (cholent) στον φούρναρη για να ψηθεί. Παίρναμε το μπάνιο μας, και ντυνόμασταν με τα καλύτερα ρούχα. Το τραπέζι ήτανε στρωμένο με λινό ωραίο τραπεζομάντηλο, και ασημικά.

Η ώρα του γεύματος, ήτανε η ώρα της οικογένειας. Την Παρασκευή το βράδυ είχαμε ψάρι. Ο Πατέρας ερχότανε από την συναγωγή, και απήγγειλε το Kiddish, την ευλογία στο κρασί και στο challa, και μετά ευλογούσε τα παιδιά.

Το Σάββατο το πρωί πηγαίναμε στην Συναγωγή. Μετά τη συνάθροιση, σταματούσαμε σ' ένα φούρνο για να πάρουμε σπίτι την cholent. Όλοι καθόμασταν γύρω από το τραπέζι της γιαγιάς, και απολαμβάναμε το γεύμα του Σαββάτου (Sabbath).

“ Μην έρθετε πίσω στο σχολείο ξανά, γιατί είστε Εβραίοι. ”

Ο Τρόμος των Ναζί .

Όταν ο Χίτλερ απέκτησε δύναμη, η αλλαγή ήρθε γρήγορα. Οι Γερμανοί εισέβαλαν τον Σεπτέμβριο του 1939. Μία ημέρα στο σχολείο αμέσως μετά την εισβολή, όλα τα Εβραίοπουλα, μας κάλεσαν να πάμε μπροστά στην τάξη. Μ' έναν φύλακα να στέκεται δίπλα, ο δάσκαλος μας είπε. “Μην έρθετε πίσω στο σχολείο ξανά, γιατί είστε Εβραίοι.”

Το επόμενο πράγμα που οι Γερμανοί έκαναν, ήταν ότι μας έβγαλαν έξω από τα σπίτια μας, και μας ανάγκασαν να ζήσουμε σ' ένα γκέτο. (συνοικία). Πήραν όλους του Εβραίους της πόλης και μας έβαλαν σ' έναν δρόμο. Η αδελφή μου, η οποία ήταν

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

δύο χρόνια μεγαλύτερη και εγώ, ήμασταν από τους πρώτους που μας έστειλαν μακριά. Περπατούσαμε στον δρόμο για να πάμε να επισκεφθούμε την γιαγιά μας, όταν οι Γερμανοί μας άρπαξαν και μας έβαλαν να δουλέψουμε σ' ένα εργοστάσιο πυρομαχικών.

Ήτανε τρομακτικό γιατί φύγαμε από ένα ζεστό σπίτι και βρεθήκαμε σε καταστάσεις ψύχους, και από μία οικογένεια γεμάτη αγάπη και τρυφερότητα σ' έναν άνδρα που συνεχώς μας χτυπούσε μ' ένα μαστίγιο. Για ένα διάστημα, τα βράδια πηγαίναμε πίσω στους γονείς μας. Αλλά μία μέρα, αντί για να μας αφήσουν να γυρίσουμε σπίτι, μας οδήγησαν στο δάσος. Εκείνο το καλοκαίρι ήμουν στο δάσος για να μαζεύω μανιτάρια, μούρα, και βατόμουρα. Τώρα ήμουν υπό κράτηση, σε μία φυλακή σ' εκείνο το ίδιο δάσος.

Είναι αδιανόητο όλα όσα εκείνοι οι άνθρωποι έκαναν σε μας. Σχεδόν δεν περιγράφεται. Το πρωί ξυπνούσαμε όταν ακόμη ήτανε σκοτάδι. Έπρεπε να πάμε έξω, ανεξάρτητα από τον καιρό, και να σταθούμε στην σειρά στις πέντε τα ξημερώματα για να μας μετρήσουν.

Δουλεύαμε όλη την ημέρα στο εργοστάσιο. Χειριζόμουν μία μηχανή που τέντωνε ένα κομμάτι αλουμίνιο από ένα τέταρτο της ίντσας στο μήκος μιας σφαίρας τουφεκιού. Έπρεπε να το λαδώνω, να το τροφοδοτώ, και ν' αφαιρώ τον κάλυκα. (περίβλημα οβίδας).

Πριν την εισβολή τα βασικά καθήκοντά μου ήτανε, να πάω στο σχολείο, να μελετώ, να έρχομαι σπίτι, να βοηθώ την μητέρα με τις δουλειές του σπιτιού, ν' ασχοληθώ με τον κήπο, και να προσέχω την μικρότερή μου αδελφή. Τώρα μου είπανε ότι ή θα μάθαινα πώς να χειρίζομαι εκείνη την μηχανή, ή θα πέθαινα. Και έπρεπε να μαθαίνω γρήγορα.

Έκλαιγα για ένα διάστημα, μέχρι που μία μέρα δεν μπορούσα να κλάψω περισσότερο, γιατί δεν μου είχαν απομείνει πλέον δάκρυα. Αυτό συνέβη αφού εκκένωσαν όλη την πόλη και ήξερα ότι ποτέ ξανά δεν θα έβλεπα τους γονείς μου, ή την οικογένεια μου. Αυτή ήταν η τελευταία φορά που έκλαψα για τα τελευταία 25 χρόνια.

Προσευχήθηκα και τίποτε δεν συνέβη. Όταν οι προσευχές μου δεν απαντήθηκαν, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε Θεός.

Στην αρχή μπορούσα ακόμη να προσεύχομαι. Θα σηκωνόμουν το πρωί και θα έλεγα το Modeh Ani και κατά την διάρκεια της ημέρας θα έλεγα το Shema και έτσι θα προσευχόμουν στον Θεό. Μία μέρα προσευχήθηκα ο Θεός να μου έστειλε την μητέρα μου γιατί ήμουν πεινασμένη και μου είχε λείψει το σπίτι μου. Χρειαζόμουν την αγκαλιά της μητέρας μου, αντί για το ξύλο. Ήθελα να κάνω ένα μπάνιο γιατί ήμουν καλυμμένη με σκόνη και δεν είχαμε σαπούνη. Προσευχήθηκα

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

και τίποτε δεν συνέβη. Όταν οι προσευχές μου δεν απαντήθηκαν, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε Θεός.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Μεταφέρθηκα από το ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης σ' ένα άλλο μέχρι που στάλθηκα στο Bergen Belsen και στο Dachau. Μου είναι δύσκολο να πιστέψω ότι έζησα τέτοιο τρόπο. Τόσο τρομερά-τρομερά πράγματα συνέβαιναν στο Bergen-Belsen. Μας βασάνιζαν. Μας είχαν σ' ένα χωράφι και μας ανάγκαζαν να ξεριζώνουμε ζαχαρότευτλα από το σχεδόν παγωμένο χώμα με τα χέρια γυμνά. Θυμάμαι τα χέρια μου να ματώνουν άσχημα.

Είχαμε πολλές δύσκολες εμπειρίες στα στρατόπεδα. Κάποια ξεχωρίζει σαν ιδιαίτερα βάνουση. Δούλευα στο χωράφι μία μέρα ξεριζώνοντας ζαχαρότευτλα και έμοιαζα κάτι περισσότερο από ζόμπι γιατί ήμουν σ' αυτές τις συνθήκες για μερικά χρόνια. Αποφάσισα ότι επρόκειτο να κλέψω ένα ζαχαρότευτλο και να το φάω. Ήμουν αποφασισμένη ότι η κοιλιά μου δεν θα πονούσε εκείνη την νύχτα.

Συνήθως η ποσότητα που παίρναμε, ήταν ένα τέταρτο της ίντσας κομμάτι σκληρό ψωμί - που ήταν 80% ροκανίδι - και ένα φλιτζάνι καφέ. Αυτό ήτανε το φαγητό μας για 24 ώρες. Προφανώς, αυτό ήτανε μετά δυσκολίας αρκετό φαγητό για να αρκεί, πόσο μάλλον για να κρατήσει κάποιον που δουλεύει στο υπερβολικό κρύο.

Όταν ο φύλακας με έπιασε, δέχθηκα ένα τόσο σκληρό χτύπημα που ακόμα και σήμερα όταν μιλώ γι' αυτό αισθάνομαι τον πόνο στην πλάτη μου και στο πρόσωπο μου και γύρω από το σώμα μου και την τιμωρία που με κρέμασαν από τα χέρια, και όλα αυτά επειδή έκλεψα ένα ζαχαρότευτλο.

Και μόνο το κρύο σκότωσε αρκετούς από εμάς γιατί δεν ήμασταν κατάλληλα ντυμένοι. Έπρεπε να στεκόμαστε στην γραμμή για ώρες, ανεξάρτητα από το πόσο βαθύ ήταν το χιόνι, μισόγυμνοι και χωρίς παπούτσια.

Κάποια μέρα ενώ ήμασταν στην γραμμή, ήμασταν τελείως γυμνοί, για να κάνουν ένα πείραμα και να δουν πόσο χρόνο χρειάζεται για να παγώσει το αίμα. Μέχρι σήμερα, όταν είμαι στην παγωνιά, και τα πόδια μου και τα δάκτυλά μου είναι τελείως μουδιασμένα, θυμάμαι εκείνο τον καιρό, όταν το σώμα μου άρχισε να παγώνει. Ο μόνος λόγος που επέζησα από το πείραμα, ήτανε γιατί κάποιοι άνθρωποι έπεσαν επάνω μου και τα σώματά τους με κράτησαν ζεστή.

Είχα αποφασίσει ότι θα επιζήσω την ίδια μέρα που είπα ότι δεν υπάρχει Θεός. Όταν επέζησα πίστεψα ότι εγώ τα είχα καταφέρει. Αλλά, αργότερα κατάλαβα ότι πρέπει να ήτανε ο Κύριος.

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

Αλλά υπήρχαν μέρες που νόμιζα ότι δεν θα τα καταφέρω. Όταν ήμασταν στον δρόμο για το Dachau, έριξαν βόμβα στο τρένο. Καθώς έτρεχα στο δάσος για να απομακρυνθώ από το τρένο σκέφτηκα. Αυτό ήταν. Έκανα αρκετές σφαίρες. Άφησε τους να ρίξουν σφαίρες επάνω μου. Ο θάνατος φαινόταν καλύτερος από την ζωή.

Κάποτε ήμουν ακόμη στο στρατόπεδο στην πόλη μου, καθώς περπατούσα κατά μήκος του χωραφιού ήμουν με κάποιον και χαμογέλασα. Για το παράπτωμα του χαμόγελου, οι Γερμανοί μ' έβαλαν επάνω σ' έναν βόθρο για 24 ώρες. Έπρεπε να στέκομαι στις μύτες για να μην με ρουφήξει. Ήμουν όχι περισσότερο από 12 ετών τότε.

Ένα άλλο δύσκολο διάστημα, ήτανε όταν η αδερφή μου, που ήταν στο ίδιο στρατόπεδο, κόλλησε τυφοειδή πυρετό. Ήτανε το τελευταίο ζωντανό μέλος της οικογενείας μου, και δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να συνεχίσω εάν την έχανα. Οι φύλακες ερχόταν περιοδικά για να σημειώσουν αυτούς που ήτανε άρρωστοι. Τότε τους έπαιρναν έξω, και τους άφηναν να παγώσουν. Ξάπλωσα πάνω από την αδελφή μου, για να την προφυλάξω, και όταν ρώτησαν για άτομα να σηκώσουν τα χέρια τους για να δείξουν ότι είναι υγιείς, σήκωσα το χέρι μου στην θέση της.

Δύο φορές με επέλεξαν για να με πυροβολήσουν. Και τις δύο φορές όταν οι φύλακες ξεκλείδωσαν την αλυσίδα, έτρεξα μακριά. Την δεύτερη φορά έπεσα επάνω σ' έναν φύλακα. Έτρεχα τόσο δυνατά που αναπήδησα μπροστά του. Αλλά δεν με είδε. Θα πρέπει να ήταν το χέρι του Θεού. Εάν με είχε δει, θα με είχε πυροβολήσει. Τον κοίταξα και μετά εξαφανίστηκα στο δασώδες μέρος του στρατοπέδου.

Όταν τελικά ελευθερωθήκαμε τον Μάιο του 1945, ήμουν γεμάτη ασυγχωρησία για όλα όσα είχα περάσει. Μισούσα τους Γερμανούς με πάθος. Η ασυγχωρησία τελικά δηλητηρίασε το σώμα μου, με αποτέλεσμα να χρειαστεί να κάνω 27 εγχειρήσεις.

Έψαχνα για κάποιον που θα ήταν πρόθυμος να ρίξει βόμβα στην Γερμανία και στην Πολωνία. Είχα χάσει όλη μου την οικογένεια εκτός από την αδελφή μου και μία θεία – σχεδόν 100 συγγενείς.

Η Νέα μου Ζωή.

Μετά την απελευθέρωσή μου, ήρθα στην Αμερική όπου παντρεύτηκα και έκανα παιδιά. Παρόλο που μισούσα τον Θεό, ήμουν δραστήρια στην παράδοση της συναγωγής. Τα παιδιά μου έπρεπε να μάθουν για τον Ιουδαϊσμό, αλλά δεν μπορούσα να τους διδάξω τίποτα, γιατί ήμουν νεκρή μέσα μου. Κοινωνικά ήμουν η καλύτερη Εβραία.

*Αν κάποιος με είχε
ρωτήσει τότε
“πιστεύεις στον
Θεό;”
Θα είχα απαντήσει
“όχι”.*

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

Ήμουνα δραστήρια στο να βοηθήσω να κτιστεί το Εβραϊκό σχολείο, ακόμη κατάφερα να γίνω πρόεδρος της αδελφότητας.

Εάν κάποιος με είχε ρωτήσει τότε, “πιστεύεις στον Θεό;”, θα είχα απαντήσει, “όχι”. Ακόμη και σήμερα πολλοί Ραβίνοι δεν πιστεύουν στην γραφή, και πολύ λίγοι πιστεύουν στον Θεό. Αλλά πίστευα ότι έπρεπε να διατηρήσω την Ιουδαϊκή μου ταυτότητα και παράδοση.

Η Κόρη μου Πιστεύει στον Ιησού.

Μία μέρα η έφηβη κόρη μου ήρθε και μου είπε το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσα να φανταστώ. Είπε, **“Μητέρα, πιστεύω στον Ιησού Χριστό και ότι Αυτός είναι ο Μεσσίας των Εβραίων.”**

Σχεδόν έπαθα καρδιακή προσβολή. Της είπα τι έκανε ο Ιησούς Χριστός στην οικογένειά της και γιατί δεν είχε πολλές θείες και θείους. **Οι Ναζί φύλακες μου έλεγαν ξανά και ξανά ότι Ιησού Χριστό, Αυτός με στρατόπεδα για να με**

Όταν ήμουν ένας ιερέας στην στο κεφάλι μ’ έναν “έγκλημα” ότι πεζοδρόμιο εκκλησία του.

Έτσι το να στον Ιησού Χριστό για έδιωξα έξω. Δεν μπορούσα μένει στο σπίτι μου. Και όταν ο άνδρας μου πήγε στο σπίτι όπου έμενε για να την δει, κι εκείνος πίστεψε επίσης. Το σπίτι ήταν ένας χώρος όπου προσέγγιζαν πολλούς Εβραίους.

Η νεότερη κόρη μου πήγαινε ακόμη στο ιδιωτικό Εβραϊκό σχολείο. Με κάποιο τρόπο ήξερα ότι κρυφά είχε γίνει μία Μεσσιανική πιστή, και την κτύπησα γι’ αυτό, αν και δεν θυμάμαι να το έκανα.

Αφού ο σύζυγος μου είχε δεχθεί τον Κύριο, ήρθε σπίτι και άρχισε να μου διαβάζει τις **Παροιμίες 31**. Δεν ήξερα τι έλεγε στο 31 κεφάλαιο στις Παροιμίες, αλλά όταν μου είπε ότι επίσης πίστευε έγινε για μένα προδότης. Ο Ραβίνος δεν μπορούσε να κάνει τίποτε μαζί του. Ήτανε πολύ πεισματάρης.

Ήμουν έτοιμη ν’ αφήσω την οικογένειά μου, αλλά δεν μπορούσα. Ένας φίλος μου δικηγόρος μου είπε, “εάν εγκαταλείψεις το σπίτι, οι αρχές θα σε βάλουν στην φυλακή για εγκατάλειψη των ανήλικων παιδιών”.

*“Μητέρα,
πιστεύω στον
Ιησού Χριστό και
ότι Αυτός είναι ο
Μεσσίας των
Εβραίων”.*

επειδή είχα σκοτώσει τον μισούσε και με έβαλε στα σκοτώσει.

επτά ή οκτώ χρονών, Πολωνία με κτύπησε σταυρό, για το περπατούσα στο μπροστά στην

πιστεύει η κόρη μου μένα ήταν θάνατος. Την να έχω αυτόν τον εχθρό να

άνδρας μου πήγε στο σπίτι όπου

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

Είχα χάσει την πρώτη μου οικογένεια λόγω του Χίτλερ, και τώρα ήμουν έτοιμη να χάσω και την δεύτερη οικογένειά μου, και όλα αυτά εξ' αιτίας του Ιησού. Ήμουν έτοιμη να συναντήσω τον Ιησού και να τον σκοτώσω.

Δοκίμασα ότι ήταν δυνατόν για να πλησιάσω τα δύο μου παιδιά. Για πρώτη φορά τους μίλησα για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τα ικέτεψα. **Εκλιπαρούσα, ν' απορρίψουμε αυτόν τον εχθρό των Ιουδαίων. Για δύο χιλιάδες χρόνια μας καταδίδωκαν γιατί αυτός ο άνδρας υποτίθεται ότι ήταν ο Μεσσίας. Τους είπα όλα όσα ήξερα και τίποτε δεν βοήθησε.**

Από τότε που ο σύζυγός μου πίστεψε, επέμενε ώστε η κόρη μας να γυρίσει στο σπίτι. Συνέχεια ομολογούσαν την πίστη τους. Έβρισκα την Εβραϊκή μου Βίβλο ανοικτή και μικρά κομμάτια χαρτιού με εδάφια. Δεν ήξερα ότι ήταν εδάφια γιατί δεν ήξερα την Βίβλο.

Πάω στον Ραβίνο.

Έτσι άρχισα να γλιστρώ κρυφά κάτω στο υπόγειο, και να διαβάζω την Καινή Διαθήκη σ' ένα κλειδωμένο δωμάτιο.

Έτρεξα στον Ραβίνο. Μου πρότεινε διαφορετικά εδάφια για να προκαλέσω την οικογένεια μου. Σε απάντηση, μου έδιναν πέντε αντίστοιχα.

Κάτω από την πίεση της οικογενείας μου, ρώτησα τον Ραβίνο για το **Ησαΐας 53**. Και είπε, "ένας Εβραίος δεν το διαβάζει αυτό, και ειδικά μια Εβραία γυναίκα." Έτσι δεν μπορούσα να το διαβάσω. Το ίδιο με τον **Ψαλμό 22**. Υπάρχουν 328 προφητείες για τον αναμενόμενο πάσχοντα δούλο Μεσσία. Ρώτησα τον Ραβίνο για σχεδόν όλες από αυτές. Τελικά ο Ραβίνος μου είπε να μην έρχομαι στην συναγωγή πλέον γιατί του είχα διαβάσει το Ησαΐας 53.

Συνέχισα να εκλιπαρώ, να φωνάζω, και να κλαίω. Βοήθησέ με! Δεν προχωρώ σ' αυτόν τον δρόμο. Τι θέλεις από εμένα? Η οικογένειά μου είναι νεκρή ...Βοήθησέ με!.. . Απάντησε. "Όχι δεν μπορώ να σε βοηθήσω πλέον".

Έτσι άρχισα να γλιστρώ κρυφά κάτω στο υπόγειο, και να διαβάζω την Καινή Διαθήκη σ' ένα κλειδωμένο δωμάτιο. Διάβασα τον Ματθαίο πρώτα και διαπίστωσα ότι ο Ιησούς ήτανε ένας ευγενικός άνθρωπος. Δεν ήτανε ο φονιάς των αγαπημένων μου, αλλά ένας πολύ ευγενικός άνθρωπος. Τότε άρχισα να προβληματίζομαι σχετικά με την πίστη μου.

Τότε πήγα σ' έναν άλλο Ραβίνο για βοήθεια, αλλά μου είπε, "Κοίτα, δεν μπορώ να σε βοηθήσω γιατί δεν διαβάζω την Βίβλο πάρα πολύ.

Ο Εκατομμυριούχος.

Αμέσως μετά από αυτή την συνάντηση πήγα για γεύμα στο σπίτι του Arthur De Moss ο οποίος ήταν ένας πλούσιος χριστιανός επιχειρηματίας και άνοιξε το σπίτι του μία φορά τον χρόνο για να δεχθεί Εβραίους. Με ρώτησε αν θα είχα αντίρρηση να προσευχηθεί για μένα. Του είπα ότι δεν μ' ενδιαφέρει ακόμη και αν σταθεί στο κεφάλι του. Σπίτι του ήτανε.

Αντί αυτού, άρχισε να προσεύχεται. Οι Ιουδαίοι ποτέ δεν κλείνουν τα μάτια τους στην προσευχή, αλλά ξαφνικά έκλεισα τα μάτια μου και είπα μία πολύ απλή προσευχή. "Θεέ του Αβραάμ, Ισαάκ, και Ιακώβ, εάν είναι αλήθεια, εάν Αυτός που αυτοί λένε είναι ο γιός σου και έχεις έναν γιό και είναι πραγματικά ο Μεσσίας, εντάξει. Αλλά, Πατέρα, εάν δεν είναι ξέχνα ότι σου μίλησα." Αυτή ήταν η πρώτη προσευχή που προσευχήθηκα από το 1942.

Ένοιωσα την μεγαλύτερη πέτρα να φεύγει από την πλάτη μου. Για πρώτη φορά από την εποχή του πολέμου, έκλαψα και ένοιωσα τόσο καθαρή. Ήξερα ότι ήτανε αληθινός και έγινε για μένα ο Μεσσίας μου.

Όταν σήμερα οι επιζώντες από το Ολοκαύτωμα θυμώνουν μαζί μου, γιατί ανήκω στους Μεσσιανιστές Εβραίους, απλά τους δείχνω αγάπη, γιατί καταλαβαίνω πως αισθάνονται, έχω βρεθεί στην θέση τους, δεν διαφωνώ μαζί τους.

Μία μέρα έλαβα ένα τηλεφώνημα από τον Sid Roth. Ένας φίλος του από μία μεγάλη εκκλησία στο Βερολίνο, μόλις του είχε τηλεφωνήσει και του είπε. Πρόκειται να νοικιάσουμε το μεγαλύτερο στάδιο στο Βερολίνο, εκείνο που ο Χίτλερ χρησιμοποιούσε για τις συναντήσεις του, και ψάχνουμε για Μεσσιανιστές Εβραίους να λάβουν μέρος στις εκδηλώσεις που έχουμε προγραμματίσει.

Ο Sid είπε, έχω το κατάλληλο άτομο, εννοώντας εμένα. Αλλά όταν μου τηλεφώνησε, εγώ αρνήθηκα.

Όταν άφησα την Γερμανία είχα ορκιστεί ότι ποτέ δεν θα ξαναγυρνούσα σε εκείνο το καταραμένο μέρος. Και τώρα μου ζητούσε να πάω πίσω στην Γερμανία. Πώς ήταν δυνατόν; Για έξι μήνες αναρωτιόμουν εάν θα έπρεπε να πάω. Ζήτησα από τον Κύριο να με σκοτώσει, να με πάρει κοντά του, αλλά όχι να με στείλει πίσω, γιατί μόλις είχα αρχίσει να προσεύχομαι, ο λόγος ήρθε, "Ναι, πρέπει να πάς πίσω, και πρέπει να συγχωρέσεις."

Τελικά παραδόθηκα. Πήγα με τον σύζυγό μου, και τέσσερις άλλους πιστούς. Πολλοί περισσότεροι ήρθαν αργότερα. Ήταν όπως είπα, ένας αγώνας έξι μηνών. Υπήρχαν άτομα που προσευχόταν και νήστευαν για μένα.

Ναι, πρέπει να πας πίσω, και πρέπει να συγχωρέσεις.

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

Ήταν ένα μεγάλο γεγονός. Ένας αριθμός από εξέχοντες Χριστιανούς ήταν εκεί, ανάμεσα στους οποίους και ο Pat Robertson, ο Demos Shakarian, και η Pat Boone.

Όταν περπάτησα μέσα στο στάδιο, εκείνο όπου ο Χίτλερ είχε πει ότι οι Ναζί θα κυριεύαν τον κόσμο για 1000 χρόνια, ήταν γεμάτο με νέους Γερμανούς. Ένας αριθμός από αυτούς είχε το αστέρι του Δαβίδ, Εβραϊκά αστέρια, γύρω από τον λαιμό τους. Οι σημαίες του Ισραήλ παντού κυμάτιζαν.

Όταν είδα τους Γερμανούς ηγέτες, μερικούς από τους οποίους ήξερα, και είδα Γερμανούς να φορούν το αστέρι του Δαβίδ και την μεσουζά, σκέφτηκα ότι αυτό είναι αδύνατον. Τότε σκέφτηκα. Τι κάνω εδώ; Κύριε, τι θέλεις από εμένα; Βγάλε με έξω απ' εδώ. Δεν θέλω να μιλήσω γερμανικά. Κάνω το σωστό, ή πρέπει να πω στους Γερμανούς και σε όλο τον κόσμο ότι είναι εντάξει να σκοτώνουν Εβραίους; Αυτές οι σκέψεις με βασάνιζαν μέχρι πουμίλησα.

Αντιμέτωπη με τους Ναζί.

Την Κυριακή με κάλεσαν για να μιλήσω. Δεν θυμάμαι να λέω αυτά που ήταν τυπωμένα. Δεν θυμάμαι να μιλήσα για συγχωρητικότητα. Αλλά αφού τελείωσα την ομιλία μου, κάποια άτομα ήρθαν να με βρουν, και **ήταν τα τελευταία άτομα στο πρόσωπο της Γης, που θα ήθελα να συναντήσω. Ήτανε πρώην Ναζί.** Προφανώς, είχα ζητήσει από κάθε πρώην-Ναζί να έρθει και να προσευχηθούν γι' αυτόν, και να συγχωρεθεί. Δεν θυμάμαι ότι το είπα, αλλά εδώ αυτοί ήτανε μπροστά μου, **και μου ζητούσανε να τους συγχωρέσω.** Θα έπρεπε να τους συγχωρέσω, έτσι καθώς τους έβλεπα πρόσωπο με πρόσωπο από την εξέδρα;

Είναι τότε που κατάλαβα, ότι είχα μιλήσει για την συγχωρητικότητα. Ένας από αυτούς που είχε έρθει μπροστά ήτανε ο φύλακας από το Dachau. Ήτανε υπεύθυνος για τις τιμωρίες. Όταν ήρθε και τον αναγνώρισα, το σώμα μου μαζεύτηκε από τον πόνο καθώς γονάτισε κάτω. **Μ' εκλιπαρούσε για να τον συγχωρήσω.**

Είμαι πιστή, αλλά οι άνθρωποι δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν τι πέρασα στο Dachau και στο Bergen – Belgen. Δεν μπορούν να φανταστούν την

**Ήταν τα
τελευταία
άτομα στο
πρόσωπο της
Γης, που θα
ήθελα να
συναντήσω.
Ήτανε πρώην
Ναζί...**

**Και μου
ζητούσανε να
τους
συγχωρέσω.**

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

κόλαση που πέρασα. Ήτανε μόνο η χάρις του Θεού, που μ' έκανε ικανή να συγχωρήσω εκείνους που ήρθαν μπροστά, γιατί η Rose Price δεν θα μπορούσε να τους συγχωρέσει για τις κτηνωδίες που βίωσα όταν ήμουν παιδί.

Καθώς ήμουν έτοιμη να φύγω από το Βερολίνο, ένας από τους πρώην Ναζί για τον οποίο είχα προσευχηθεί για συγχώρεση, ήρθε να με συναντήσει. Μου είπε ότι μετά που είχα προσευχηθεί μαζί του, είχε για πρώτη νύχτα μετά τον πόλεμο, ύπνο.

Δείξε μου την δύναμη.

Μια άλλη φορά ήμουν και πάλι στην Γερμανία, και κατάλαβα ότι ήμουν κοντά στο Bergen – Belzen. Ήξερα ότι έπρεπε να πάω πίσω. Μια για πάντα έπρεπε να θάψω το Bergen-Belzen. Είχα ένα ζευγάρι από την Σουηδία μαζί μου, την Susan και τον Gary, και ένα γερμανό άνδρα, με το όνομα Otto, όλοι πιστοί.

Άρχισα να προσεύχομαι για την σωτηρία της χώρας και για να μάθουν οι Γερμανοί για την αγάπη του Μεσσία και για την συγχώρεση του.

Έπρεπε να ζητήσω έναν οδηγό για την περιοχή της κυρίας εισόδου. Δεν την αναγνώρισα, γιατί όλοι οι στρατώνες είχανε καεί. Αλλά ήξερα, ότι εάν με πήγαιναν εκεί που ήταν η κυρίως είσοδος, θα μπορούσα να καταλάβω που ήτανε τα στρατόπεδα. Ήμουν έκπληκτη γιατί ακόμη και σήμερα δεν φυτρώνει χορτάρι εκεί όπου είχανε τοποθετηθεί τα ηλεκτρικά σύρματα. Ανεξάρτητα από το πόσα χρόνια έχουν περάσει, φυτεύουν χορτάρι, αλλά δεν μεγαλώνει.

Ο φύλακας μου έδωσε μία λίστα από τα ονόματα εκείνων που ήτανε στο Bergen – Belsen και βρήκα το όνομα της αδελφής μου, και το δικό μου στην λίστα. Ήμασταν στην τελευταία μεταφορά έξω από το Bergen - Belsen για το Dachau. Μετά από αυτό όλοι όσοι έμειναν πέθαναν από τύφο.

Φώναξα και έκλαψα. Κάποια στιγμή ούρλιαζα στο Bergen – Belzen. Εσύ πέθανες αλλά εγώ επέζησα, και είμαι εδώ! Επέζησα. Ενώ ούρλιαζα, **άρχισα να προσεύχομαι για την σωτηρία της χώρας και για να μάθουν οι Γερμανοί για την αγάπη του Μεσσία και για την συγχώρεση του.**

Κάποια στιγμή ρώτησα, “Κύριε, πως μπορώ να προσεύχομαι αυτή την προσευχή σ’ αυτό το νεκροταφείο όπου τόσα πολλά συνέβησαν σε μένα, τόσα πολλά που δεν μπορώ να τα περιγράψω;

Καθώς προσευχόμουνα ο Γερμανός άνδρας έγινε υστερικός, πήγα σ’ αυτόν να τον αγκαλιάσω και αυτός είπε, “Πως μπορείς να προσεύχεσαι για μένα, όταν σου

Ομολογίες Χριστιανών

Rose Price

κάναμε τόσα πολλά; Η οικογένεια μου ήταν αναμεμιγμένη σ' αυτό. Σε βάλαμε εδώ. Πως μπορείς; Δείξε μου την δύναμη. Δείξε μου την δύναμη. "

Τότε ζήτησε συγχώρεση και οι τέσσερις από εμάς κλαίγαμε και προσευχόμεσταν ο ένας για τον άλλον και για τους Γερμανούς.

Πρέπει να συγχωρέσεις.

Εάν αισθάνεσαι ότι δεν μπορείς να συγχωρέσεις κάποιον, δεν μπορεί να τον μισείς περισσότερο απ' όσο μισούσα εγώ τους Γερμανούς. Έχασα το στομάχι μου. Έκανα 27 εγχειρήσεις πριν πάω στο Βερολίνο.

Το μίσος έχει μία διεύθυνση στο σώμα σου. Η αγάπη δεν μπορεί να κατοικεί σ' ένα σώμα όπου υπάρχει μίσος. Όταν τελικά εγκατέλειψα όλο το μίσος και η αγάπη άρχισε να έρχεται στην καρδιά μου, κάτι συνέβη στο σώμα μου. Δεν πονούσα πλέον. Δεν είχα καμιά εγχείρηση από το 1981 γιατί ο Κύριος πήρε όλο το δηλητήριο από μέσα μου.

Κανένας δεν μπορεί να καταλάβει τον πόνο που βίωσες, και κανένας δεν μπορεί να καταλάβει τον πόνο που πέρασα. **Αλλά δεν υπάρχει δικαιολογία για το μίσος. Πρέπει να συγχωρούμε. Πρέπει να εγκαταλείψεις το μίσος.**

Ούτε το να έχεις την δύναμη να συγχωρέσεις εξαρτάται από εσένα. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα με την δική σου δύναμη. Πρέπει να πας στον Κύριο, και ο Κύριος θα σου δώσει την δύναμη.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

10^{ης} Μεραρχίας 6 (έναντι Εβραϊκής Συναγωγής
Στην είσοδο της "Χάβρας")

Κηρύγματα Ευαγγελίου
Τετάρτη – Παρασκευή 8-9 μ.μ.
Κυριακή 11-12 π.μ.

**Ο Θεός καλεί και εσένα για να κάνει
μεγαλεία στην ζωή σου... ΕΣΥ ΘΕΛΕΙΣ ?**